

fordi en forsømmelig lokal Epidemikommision ikke har besluttet offentlig Behandling inden for sit Omraade, ligesom Ministeriet i paakommende Tilfælde maa kunne hindre, at der paabyrdes Statskassen overflødige Udgifter ved, at offentlig Behandling oprettholdes udover den rimelige Tidsgrænse. En tilsvarende Bemyndigelse for Landbrugsministeriet overfor smitsomme Sygdomme hos Husdyrene er givet i Lov herom af 14. April 1893 § 2, 2det Stykke, og da Beføjelsen tidligere har staaet i Loven og dens Udeladelse derfor mulig kunde vække Tvivl, foreslaas det at udtale den.

Den skete Omredaktion i 3die Stykke er motiveret ved Ændringerne i 2det Stykke.

Til § 7.

Det nye 1ste Stykke tilsigter at aabne Adgang til ved alle epidemiske Sygdomme at faa foretaget de moderne Undersøgelser til Sygdommens Erkendelse og til Paavisning af Smittekilden, ogsaa de sunde Smittebærere. Da disse Undersøgelser nu anses for at være af afgørende Betydning i Epidemibekæmpelsen, og da de ofte maa foretages i meget stor Udstrækning, synes det særlig ønskeligt, at der optages en Bestemmelse derom. Undersøgelsesmateriale er for Tiden Opspyt, Næse- og Hals-slim, Urin, Ekskrementer og undtagelsesvis ganske smaa Mængder Blod.

Regelen i 2det Stykke, som nu findes i Lovens § 5, bør formentlig ikke indskrænkes til de nu i Loven nævnte Sygdomme; med den i selve Ordlyden givne Indskrænkning vil et Misbrug sikkert være udelukket. Da det i disse Tilfælde, hvor der ofte maa handles hurtigt, kan være vanskeligt at skaffe passende Lokale til Obduktioner, foreslaas det at udtale, at der altid kan kræves Adgang til Sygehuses Ligstuer i dette Øjemed.

Til § 8.

Den foreslaaede Omredaktion af Lovens § 2, 4de og 5te Stykke, tilsigter at udelukke Paabudet om offentlig Bekendtgørelse fra at gælde i de Tilfælde, hvor de paagældende Sygdomme kun optræder enkeltvis, og hvor en Bekendtgørelse ikke gør nogen Nytte, men kun frembringer en for de paagældende pinlig Opsigt og unødigt Ængstelse. Det foreslaas derhos at udelade den særlige Bestemmelse om, hvilken Myndighed der træffer Beslutning om, at den offentlige Behandling ophører, idet det synes naturligt, at denne Beføjelse henlæg-

ges til de samme Myndigheder, som beslutter den offentlige Behandling, nemlig de i Lovforslagets § 6, 2det Stykke, nævnte.

Under Hensyn til Artikel 8 i den i Justitsministeriets Bekendtgørelse af 27. Februar 1913 optagne, i Paris den 17. Januar 1912 afsluttede internationale Sundhedskonvention foreslaas derhos udtalt, ligesom i § 6, 3die Stykke, i Lov om smitsomme Sygdomme hos Husdyrene af 14. April 1893, at det paagældende Omraade nærmere skal angives i Bekendtgørelsen.

Til § 9.

Som det fremgaar af den anførte Bestemmelse i nysnævnte Sundhedskonvention, kan en Stat kun indskrænke sine Sundhedsforanstaltninger overfor et fremmed, smittet Land til det specielle Omraade, som er smittet, naar dette Omraade omhyggeligt isoleres fra de andre Dele af Landet. Selv om denne Regel i Konventionen kun er udtalt med Hensyn til Pest, asiatisk Kolera og gul Feber, vil den sikkert blive lagt til Grund overfor andre Sygdomme i paakommende Tilfælde. Da en svigtende lokal Isolation saaledes vil kunne komme til at ramme hele Landet paa dobbelt Maade, baade ved Smittefare her i Landet og ved Karantæneregler i Udlandet, foreslaas det at give Justitsministeren Bemyndigelse til, naar særlige Omstændigheder gør det ønskeligt, at træffe Foranstaltninger, der svarer til dem, som Landbrugsministeriet ved § 6, 4de Stykke, i den nævnte Lov om smitsomme Sygdomme hos Husdyrene er bemyndiget til at paabyde, hvorved bemærkes, at Danmark ligesom de andre Lande, der har tiltraadt den nævnte Konvention, ved dennes Artikel 10 for de der nævnte Sygdomme udtrykkelig har paataget sig Forpligtelser i denne Retning med Hensyn til Rejsende og Gods til Udlandet.

Til § 10.

Af Lovens § 3 er de to sidste Stykker ændrede, idet de synes at angive de efter 1ste Stykke antagne Lægers Myndighed noget uklart. Disse bør formentlig kun have samme Ret til at føre Tilsyn med andre Læger som Embedslægerne, og dette kun, naar de er optagne som Medlemmer af Epidemikommisionen; i saa Fald fører de dels Overtilsyn med andre antagne Læger, som ikke er Kommissionsmedlemmer, og dels sammen med Kommissionsens andre Medlemmer Tilsyn med,